

JOY FIELDINGOVÁ

IKAR

OPATROVATELKA

Pozor, koho si púšťate do domu

JOY
FIELDINGOVÁ

OPATROVATELKA

Preložila Tamara Chovanová

IKAR

Joy Fielding
THE HOUSEKEEPER

Copyright © 2022 by Joy Fielding Inc.
All rights reserved.

Translation © 2023 by Tamara Chovanová

Cover design © 2023 by Juraj Šramko

Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu *The Housekeeper*
(Ballantine Books, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York 2022)

preložila Tamara Chovanová.

Redigovala Anna Šikulová.

Korigovala Silvia Zubeková.

Obálku navrhol Juraj Šramko.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava roku 2023

ako svoju 2 150. publikáciu v elektronickej podobe.

Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-9178-2

Warrenovi ako vždy

KAPITOLA 1

BOLA TO MOJA VINA.

Ja som to navrhla, obhajovala som takéto riešenie, venovala som sa tomu a trvala som na tom, aby sme ju prijali. Môj otec zaryto odmietal, mama nevedela, o čo ide, sestre to bolo ukradnuté ako vždy. Iba môj manžel Harrison to považoval za dobrý nápad najmä preto, lebo dúfal, že mi ubudne z povinností.

„Máš toho priveľa,“ hovorieval. A vždy dodal: „Niektoré veci môžeš mať pod drobnohľadom, iné nie. Nemôžeš tu byť pre všetkých. Sústreď sa na rodinu. Ostatné nechaj plávať.“

Samozrejme, mal pravdu. Ibaže nebolo jednoduché nechať to ostatné plávať. A hoci som sa veľmi usilovala, musela som myslieť na následky, neubránila som sa tomu. *Keby si dávala čo len polovicu námahy a energie do nášho domu... do našich detí... do nášho manželstva, len polovicu toho, čo venuješ svojim rodičom... sestre... kariére...*

Zrejme zabudol, že práve vďaka mojej kariére sme mohli nielen splácať hypotéku, ale aj uhrádzať účty a on sa mohol naplno sústrediť – bez viditeľnej odmeny – na písanie svojho posledného románu.

Hovorím „posledného“, hoci už uplynulo takmer desať rokov, odkedy vyšiel jeho prvý román. Podotýkam, že jeho

dielo malo veľký ohlas. Ale aj tak... Keby som raz za desať rokov predala len jeden dom, možno by som aspoň váhala, či nevyskúšať niečo iné.

Na to by Harrison bezpochyby podotkol, že písanie je skôr poslanie ako kariéra, tak ako poslanie kňaza, a nemožno to porovnávať s predajom nehnuteľností na trhu s vysokými cenami. Po tom by zrejme nasledovalo: „Ťažko vytvoriť niečo hodnotné, keď sa človeku motajú pod nohami dve malé deti.“

Ten posledný argument by možno obstál, keby náš osemročný syn Samuel nebol takmer celý deň v škole a trojročná dcéra Daphne v škôlke. Pravda, Harrison ich musí niekedy uložiť do postele, keď mám večernú obhliadku alebo stretnutia s klientmi cez víkend. Predaj nehnuteľností nie je práca od deviatej do piatej. A som v pokušení povedať, že tak ako písanie.

Samozrejme, nepoviem to, zrejme by to viedlo k hádke. A hádky nemám rada.

„Mužské ego je krehké,“ povedala mi raz mama. Vedela, o čom hovorí. Bola vydatá za otca takmer päťdesiat rokov a otec veru nemal najľahšiu povahu.

Niežeby mama stále ustupovala. Všetko mu vrátila aj s úrokmi a ich hlasné hádky sa v nóbl štvrti Rosedale stali povestnými. K mojim prvým spomienkam na detstvo patrí večer, keď som ležala v posteli a pritláčala som si ruky na uši, márne som sa usilovala nepočúvať zlostné obvinenia a zúrivé popierania, ktoré sa niesli hore na poschodie, ako by už-už išli vyraziť dvere na izbu, kde som bývala so sestrou (tá spala v posteli vedľa a nič nevnímala). Ešte aj teraz, keď nemôžem spať, počujem, ako ich zvýšené hlasy prenikajú tichou nocou do mojich uší.

Psychoterapeut by bezpochyby vyhlásil, že preto tak neznášam hádky. A zrejme by to odhadol správne.

Keby sa tak ľahko dalo vysvetliť aj to ostatné, čo sa stalo.

Samozrejme, mamin hlas v posledných rokoch stíchol aj preto, lebo ju ničila Parkinsonova choroba. A keďže otec prišiel o obľúbenú oponentku, iné mu nezostávalo, len sa primerane upokojiť.

Ach, ešte vždy to s ním bolo ťažké – koniec koncov mužské ego je krehké –, ale vedel byť aj starostlivý, ba niekedy nežný. Pred ôsmimi rokmi odišiel z pozície šéfa realitnej kancelárie, ktorú založil (áno, tej istej kancelárie, kde pracujem ja), aby sa naplno venoval starostlivosti o moju mamu.

Samozrejme, zachoval sa šľachetne.

Ale už mu ťahalo na osemdesiat, a hoci bol stále zdravý a závideniahodne vitálny – ani nehovoriac o tom, že ešte vždy vyzeral švihácky –, už nebol mládenec. A starať sa o ženu v pokročilom štádiu parkinsona nie je ľahké v nijakom veku.

Preto som navrhla, aby prijali opatrovateľku, ktorá bude bývať u nich.

Ten nápad okamžite rázne odmietol. („Ďakujeme pekne, poradíme si aj sami!“ kričal.)

Pokúsila som sa požiadať o pomoc sestru. Tracy bola odo mňa o štyri roky staršia. Blond vlasy a modré oči, hotová bohyňa, vysoká meter osemdesiat, váha šesťdesiatdva kíl. (Podotýkam, že ja mám vlasy aj oči svetlohnedé, meriam meter šesťdesiatpäť a naposledy som vážila šesťdesiatdva kíl zhruba pred dvadsiatimi rokmi – ako dvadsaťjedenročná.)

Keď prídem na návštevu, otec ako prvé vždy povie: „Nepribrala si trochu?“ (Znova podotýkam, že s mojou váhou to nie je až také hrozné. V skutočnosti ma všetky priateľky považujú za štíhlu.)

V každom prípade Tracy sa do toho nemiešala a to je možno ďalší dôvod, prečo ju mali rodičia radšej, hoci ich navštevovala len málokedy (vlastne len vtedy, keď bola bez peňazí).

Takže nápad prijať opatrovateľku, ktorá by bývala v dome, odložili na neskôr.

Až do dňa, keď mama spadla z postele a otec ju sám nevládal zdvihnúť. Pokúšal sa mi dovolať, ale práve som mala obhliadku domu a vtedy mámam vypnutý mobil; Harrison bol priveľmi zaujatý pohľadom na prázdny monitor, aby zdvihol, a Tracy dlho hľadela na displej s číslom, potom sa rozhodla, že hovor neprijme, a strčila mobil do vrečka. A tak mama ležala na drevenej dlážke bez koberca takmer dve hodiny, ale otec nechcel zavolať záchranárov – „Poradíme si aj sami! Nepotrebujeme, aby nám po dome chodili cudzí ľudia a kritizovali, čo všetko máme a nemáme!“ –, až som si konečne pozrela odkazy a pribehla som domov.

Vtedy som si dupla a trvala som na tom, aby otec prijal opatrovateľku. Očividne to už nedokázali „zvládnuť sami“. A upratovačka, ktorá k nim chodila raz do týždňa – v skutočnosti tam chodila celá rota upratovačiek, lebo otec nikdy so žiadnou nebol spokojný dlhšie ako pár mesiacov –, už na to nestačila. Potrebujete niekoho, kto bude u vás bývať, nástojila som, bude pomáhať v starostlivosti o mamu, variť a udržiavať v dome poriadok. Peniaze im nerobili problém. Mali ich viac ako dosť. Išlo o ich pocit komfortu.

Otec sa napokon, dosť neochotne, vzdal a dovolil mi, aby som robila pohovory s kandidátkami. Dal mi prísne pokyny: taká žena musí mať bezchybné odporúčania, a hoci má byť dosť silná, aby mu pomáhala dostať mamu do postele a z postele, má byť štíhla a príťažlivá. Ak musím strpieť vo svojom dome prítomnosť cudzej osoby, hovoril otec, aspoň by mala byť potešením pre oči.

A tak sa na scéne zjavila Elyse Woodleyová.

Mala šesťdesiatdva rokov, ale vyzerala mlado, vysoká, štíhla, svalnaté ramená, krátke blond vlasy, jej podmanivý

úsmev zdôrazňoval rovnako podmanivé správanie. Až prídobrá, aby to mohla byť pravda.

A čo sa hovorí o tom, keď je niečo až priveľmi dobré, aby to bola pravda?

Možno som mala byť podozrievavejšia. Alebo som si ju mala viac všímať. Tracy tvrdí, že to bolo vidieť na prvý pohľad, hoci vtedy také obavy nevyslovila. Hovorí, že to, čo sa stalo, malo všetky prvky dobrej mystery: vŕzgajúci starý dom, staršia invalidná žena a dvojtvárna opatrovateľka, ktorá sa o ňu mala starať, to všetko boli slabé náznaky, prostriedky na odvrátenie pozornosti vrátane mŕtveho tela pod schodmi.

Ale teraz predbieham. Mŕtve telo príde až neskôr.

A ak je na tom, čo sa stalo, niečo záhadné, tak iba to, že som to dovolila.

V konečnom dôsledku môžem vinu pripísať len sebe.

Ja som ju vpustila dnu.

KAPITOLA 2

„ČO VIETE O PARKINSONOVEJ CHOROBE?“

To bola vždy prvá otázka, ktorú som nádejnej opatrovateľke položila. Chcela som sa uistiť, že žena, ktorú prijmem, bude presne vedieť, do čoho ide.

Elyse Woodleyová sedela oproti mne v jednom z dvoch kresiel slonovinovej farby zladených s limetkovo zelenou zamatovou pohovkou v našej málo využívanej obývačke naľavo od vchodových dverí. Mala na sebe žltú blúzku s krátkymi rukávami, tmavomodré bavlnené nohavice a sandále s otvorenou špičkou. Spod úhľadných vlnitých blond vlasov zastrihnutých po bradu jej vykúkali zlaté náušničky s perlamami a spolu so zlatými hodinkami to boli jediné šperky, ktoré na sebe mala. Všimla som si, že nemá obrúčku, a odľahlo mi. Viem, že som si pomyslela – o jednu komplikáciu menej.

Pohovory som nerobila v obývačke preto, lebo to bola najmenej formálna izba na prízemí, ale preto, lebo bola najmenej zaprataná. Všetky ostatné miestnosti – malá jedáleň s večne zagebreným skleným stolíkom, moderná otvorená kuchyňa s veľkým žulovým ostrovčekom a susedná izba s výhľadom na kúsok zadného dvora – boli zahádzané hračkami mojich detí. Človek nemohol urobiť ani krok bez toho, aby sa nepotkol na figúrke Super Maria alebo pohodenej

legovej kocke. (Ani nehovorím o nepoddajných a zdanlivo nezničiteľných kúskoch plastelíny, ktoré boli prilepené prakticky všade.)

„Viem, že je to porucha nervového systému, ktorá ovplyvňuje telesný pohyb,“ odvetila. „A postupne sa to zhoršuje. Nedá sa to vyliečiť,“ dodala ticho.

Musela som si zahryznúť do jazyka, aby som hneď tam a vtedy neskríkla: „Ste prijatá!“ Väčšina žien, s ktorými som dovtedy robila pohovory – dokopy ich bolo šesť –, len pokrútila hlavami a zamrmlala čosi ako: „Nie veľa.“

„Myslíte si, že by ste sa vedeli starať o pacientku v pokročilom štádiu?“

„Myslím, že áno. Moja matka roky trpela sklerózou multiplex, môj posledný zamestnávateľ mal rakovinu a posledný rok života bol väčšinou pripútaný na lôžko, takže mám dosť skúseností s degeneratívnymi chorobami.“ Súcitne sa usmiala. Pri ústach jej naskočili jamky. „Okrem toho som tvrdšia, než vyzerám.“

Bolestne detailne som jej vysvetlila maminu situáciu – že tú diagnózu jej stanovili zhruba pred desiatimi rokmi, mala normálne príznaky, začalo sa to nevinne trasením prstov – doktori to označili ako „pokojný tremor“, potom sa začala pohybovať pomalšie, ochabovalo jej svalstvo, čo viedlo k strnulosti a zmene kedysi dokonalého držania tela na stuhnuté.

Moja mama celý život tancovala a teraz akoby mala nohy prilepené k zemi. Nechodila, ale skákala. Okrem toho sa jej zmenil rukopis, písala také maličké písmenká, že ten rukopis bol nečitateľný, všetky zmeny boli výsledkom zmien v tej časti mozgu, ktorá ovplyvňuje motoriku, takže len ťažko, ba takmer vôbec neovládala pohyb prstov a rúk.

Mala problémy so spaním, veľmi sa potila a často trpela zápchou. „Je toho viac ako dosť,“ musela som priznať, ne-

chcela som nič vynechať, aby neodišla, keď uvidí úplný rozsah matkinej choroby. „Hoci otec bude trvať na tom, že sa o ňu chce starať. Takže pravdepodobne bude vašou úlohou skôr upratovanie a varenie,“ dodala som s nádejou, „a boli by ste tam v prípade...“

„... že by ma potrebovali,“ Elyse dokončila vetu za mňa. „Možno by ste mali vydýchnuť,“ poradila mi, doširoka otvorila tmavé oči a pri ústach jej znova naskočili jamky.

Uvedomila som si, že som zadržovala dych, a zasmiala som sa, hoci to znelo, akoby som lapala dych. V duchu som si predstavila starý strom, hrčovitý, pokrútený, a premýšľala som, či ma tak vníma. „Máte nejaké otázky?“ Pripravila som sa na otázky o plate a dovolenkách – také otázky mi položili hneď na začiatku všetky predchádzajúce uchádzačky.

„Kedy by som mala nastúpiť?“ spýtala sa, potom vyhrkla: „Ach bože! Aká trúfalosť! Prepáčte. Nechcela som byť domýšľavá. Syn ma na to stále upozorňuje. Hovorí, že si domýšľam...“

„Vy máte syna?“

„Áno. Volá sa Andrew. Asi vo vašom veku. Žije v Kalifornii. V Los Angeles. Aj ja pochádzam odtiaľ.“

„Ako dlho žijete v Toronte? Ak nemáte nič proti...“ dodala som, lebo kdesi som čítala, že budúci zamestnávateľia nemajú klásť nádejným zamestnancom priveľa osobných otázok, hoci som si nebola istá, či to platí aj pre takéto zamestnanie. Zdalo sa mi, že ak niekoho pozvete, aby žil vo vašom dome, mali by ste o ňom vedieť aspoň základné informácie.

„Nemám nič proti,“ odvetila bezstarostne. „Prišla som sem pred deviatimi rokmi, krátko po matkinej smrti. Potrebovala som si urobiť dovolenku, tak som si kúpila lístok na cestu vlakom po Kanade, a obľúbila som si krajinu aj ľudí. Ak mám byť úprimná, jedného konkrétneho človeka.“ Zakryla si tvár, aby som nevidela, ako sa červená. „Toho

úžasného muža som stretla krátko po príchode do Toronta a o tri mesiace bola svadba. Všetko bolo dokonalé. A zrazu nebolo.“ Vzdychla a zdalo sa, že do toho hlbokého vzdychu zapojila celé telo. „Raz večer sme pozerali televíziu – v septembri to budú štyri roky – a Charlie povedal, že sa mu trochu krúti hlava, a ani neviem ako... bol mŕtvy. Doktori povedali, že mal mozgovú aneuryzmu.“ Odmlčala sa, akoby sa zahľadela do minulosti. „A tak som druhý raz ovdovela. Aj môj prvý manžel, Andrewov otec, zomrel,“ pokračovala bez vyzvania. „Masívny srdcový infarkt! Nemal oveľa viac ako teraz Andrew.“

„To mi je veľmi ľúto,“ začala som, nevedela som, čo povedať. V skutočnosti mi preblesla hlavou zvrátená myšlienka, že mali šťastie. Vždy je lepšie zomrieť na mozgovú aneuryzmu a masívny srdcový infarkt než pomaly zomierať s nemilosrdnou Parkinsonovou chorobou.

„No, nedá sa nič robiť, len ísť ďalej. Keď zomrel Charlie, bývali sme v byte pri St. Clair Avenue a začala som pomáhať staršej susede s nákupmi potravín. Zakrátko som jej nosila koláčiky – rada pečiem – a napokon ma jej rodina prijala, aby som jej varila, upratovala a robila spoločnosť. Samozrejme, môj syn bol zhrozený, akú podradnú prácu robí jeho matka. V tom smere je tak trochu snob. Ale, pravdu povediac, rada sa starám o iných ľudí. Som na to zvyknutá. A som v tom dobrá. Okrem toho som sa nechcela vrátiť do L. A. a byť Andrewovi na ťarchu. Má vlastný život.“ Sprisahanecky sa naklonila ku mne. „Ak mám byť úprimná... jeho manželka sa mi veľmi nepáči.“

Potlačila som úsmev. „Máte vnúčatá?“

„Nie.“ Pokrútila hlavou. Očividne to bola bolestná otázka.

Ako na povel sa zhora ozvala hlasná hádka: „Mami, Daphne mi berie moje veci!“

„Mami, Sam je ku mne zlý!“

„Daphne,“ zakričala som, „neber Samovi jeho veci. Sam, nebuď k sestre zlý.“

„Nechce mi vrátiť ovládač Nintenda!“

„Hovoril, že sa na ňom môžem hrať.“

„Nie, nehovoril som to! Vráť mi ho!“

„Mami, je protivný!“

„Čo je ovládač Nintenda?“ spýtala sa Elyse.

„Preboha, Jodi!“ ozval sa mužský hlas, slová sa niesli dolu schodmi. „Mohla by si niečo urobiť? Pokúšam sa pracovať.“

„To bol môj manžel,“ vysvetlila som Elyse. „Je spisovateľ.“

„Skvelé! Poznám nejakú jeho knihu?“

Pokrčila som plecami. „Možno. Napísal román s názvom *Prichádza rojko*.“

„Myslím, že ju nepoznám.“

„No, vyšla dosť dávno.“

„Mami!“ kričal Sam.

„Mami!“ zopakovala Daphne.

„Jodi!“

„No dobre, deti, stačilo. Už aj dolu. Okamžite.“ O chvíľu zbehli po schodoch moje deti a vynorili sa pred nami – Sam bol samá ruka, samá noha, Daphne bola buclatá šibalka plná energie, obaja mali dosť neposlušné hnedé vlasy a zvedavé modré oči po otcovi.

„Kto ste?“ spýtal sa Sam Elyse a podozrievavo si ju obzeral.

„Toto je pani Woodleyová,“ predstavila som ju.

„Hovorte mi Elyse, prosím,“ opravila ma. „Krásne deti! Veľký fešák,“ povedala Samovi. „A ty,“ obrátila pozornosť na Daphne, „si rozkošná ako bábika.“

Obe deti sa rozžiarili.

„Keď vyrastiem, budem žiť v New Yorku,“ vyhlásil Sam. (Nikdy predtým nič také nepovedal.)

„A keď ja vyrastiem,“ ozvala sa Daphne, „budem žiť v New Yorku. A budem pracovať v továrni na farbičky,“ dodala.

Malo ma to pobaviť, alebo som mala byť zhrozená? *V továrni na farbičky?* premýšľala som.

„Skvelý nápad,“ vyhlásila Elyse. „Potom by si mala vlastné farbičky a mohla by si celé dni kresliť.“

Daphne nadšene prikyvovala.

„Som hladný,“ oznámil Sam.

Elyse rýchlo vstala. Už som si myslela, že pôjde do kuchyne a začne variť večeru. Ale ona siahla do kabelky a vytiahla levanduľový papier. „Moje odporúčania,“ podala mi papier. „Môžete si ich preveriť a ozvať sa mi, keď skončíte s pohovormi. Samozrejme, keby ste sa ma chceli ešte niečo spýtať, pokojne kedykoľvek zavolajte.“

„Ale ešte sme neprebrali plat a dovolenky,“ namietla som, nechcela som, aby odišla.

„Vaša ponuka bude určite férová,“ uistila ma a podala ruku Samovi. „Teší ma, že som ťa spoznala, Sam,“ povedala, keď ju chytil za prsty. „Aj teba, Daphne. Dúfam, že vás oboch čoskoro znova uvidím. A teraz idem rovno do kníhkupectva a kúpim si knihu vášho manžela,“ dodala, keď sme prišli ku vchodovým dverám.

Dívala som sa, ako mizne v aleji, a potláčala som nutkanie rozbehnúť sa za ňou, odtiahnuť ju k najbližšiemu trsu jarných kvetov, povedať, že jej dávam to miesto, nepotrebujem si overiť jej odporúčania ani robiť ďalšie pohovory, radi jej zaplatíme, koľko bude chcieť, a dostane toľko dní dovolenky, koľko si vyžiada.

V tej chvíli som si pomyslela, že v tom musí byť háčik, spomínam si. Nikto nie je taký dokonalý. Ale tú nepríjemnú myšlienku okamžite vytlačili hlasy mojich detí.

„Som hladný,“ sťažoval sa Sam.

„Som rozkošná ako bábika,“ povedala jeho sestra.

KAPITOLA 3

„AKO TO MYSLÍŠ, ŽE SI JU PRIJALA?“ DOMÁHALA sa vysvetlenia moja sestra. „Ani si to neprebrala so mnou? Ani som sa s ňou nestretla..“

„Prosila som ťa, aby si prišla,“ pripomenula som jej.

„A ja som ti povedala, že v to popoludnie mám cvičenie.“

„Ty máš každé popoludnie cvičenie,“ podotkla som a všimla som si, že má na sebe čierne legíny a skrátene biele tričko s logom fitnesscentra Goodlife. V hrudi som cítila nepríjemné zvieranie. Ani najmenej som netúžila po hádke. Už celé týždne som sa necítila tak optimisticky, uvoľnene a pozvala som Tracy na večeru – urobila som lososa, lebo to bolo jedno z mála jedál, ktoré jedla –, aby sme spolu oslávili, že sa nám pošťastilo zabezpečiť si Elysinu službu.

Tracy si zastrčila za ucho dlhé blond vlasy, vyfúkala si ich, aby boli dokonale rovné, a potriasla hlavou, takže sa vrátili na to isté miesto, kde boli predtým. Napravila si na krku strieborné srdiečko od Tiffanyho, zavesené na retiazke, a zdvihla ladne tvarovanú bosú nohu na fialovú semišovú pohovku v našej obývačke. „Preboha, to je čo?“ zvrátila chirurgicky vyrovnaný nos a vykrivila zväčšené pery, keď si z päty odlepila krikľavo ružovú plastelínu.

„Prepáč.“ Vzala som jej tú poburujúcu guľôčku z prstov, zdvihla som sa z pohovky, prešla som pár krokov do kuchyne a hodila som plastelínu do smetiaka pod drezom.

„Keď už si tam, môžeš mi priniesť pohár vody?“ spýtala sa Tracy. „Uf, teplá,“ poznamenala, keď som jej podala pohár. „Nemáš v chladničke minerálku?“

„Prepáč.“ Ospravedlnila som sa jej. Dva razy za necelú minútu, pomyslela som si. Možno nový rekord.

Odložila pohár na stolík vedľa seba, ani si neodpila. „Tak porozprávaj mi o tej Elyse Woodleyovej.“

„Je dokonalá,“ vyhlásila som a usadila som sa na druhej strane pohovky. Hneď som cítila, ako sa mi do boku zaryl malý plastový superhrdina. „Trpezlivá, láskavá, má dosť skúseností so staršími ľuďmi, ktorí majú zdravotné problémy...“

„Preverila si si jej odporúčania?“

„Samozrejme. Ani nemôžu byť pochvalnejšie.“ Rozprávala som sa s dcérou Elyseinej bývalej susedy a so synom muža, ktorý zomrel na rakovinu, a obaja ju vychválili do neba. „Ver mi. Robila som pohovory s viacerými ženami. Elyse je najlepšia.“

„Tak koľko nás bude stáť tá zázračná žena?“ spýtala sa Tracy.

„Všetko platí otec,“ pripomenula som jej.

„Z nášho dedičstva.“

„Preboha, Tracy!“

„Ach, nebuď taká svätuškárika! Je to pravda.“

Netúžila som o tom diskutovať, tak som nepovedala nič.

Tracy pokrčila plecami. „Nezmienila si sa, čo si o nej myslí otec.“

Teraz som ja pokrčila plecami. „Ešte sa s ňou nestretol.“

„Ty si ju prijala bez otcovho vedomia? To nemyslíš vážne.“

„Dostala tú ponuku pod podmienkou, že obom stranám sa bude páčiť, čo vidia. Zajtra sa s ňou stretnem u našich. O jednej. Pokojne príď aj ty, budeš vítaná.“

„Prečo vždy musíš zvoliť čas, keď ja nemôžem?“ zlostila sa Tracy. „Nemohla si sa ma najprv spýtať?“

„Mohla by si si zmeniť program,“ navrhla som, nevšíma-la som si pobúrenie v jej hlase.

„Možno.“

„Už si u nich nebola dosť dlho,“ podpichla som ju. „Ma-ma bude určite natešená...“

„Vieš, že sa cítim zle, keď ju vidím v takom stave.“

„Nikto sa necíti dobre.“

„Ty to nechápeš. Lepšie sa vieš vyrovnáť s takými veca-mi. Ja som veľmi citlivá...“

„Teraz nejde o teba,“ podotkla som, ale už keď som vy-slovila tie slová, vedela som, aké sú zbytočné. Vždy išlo o Tracy. Napočudovanie to bolo súčasťou jej šarmu.

Znova pokrčila plecami. Znova zamrmlala: „Možno.“

Opäť som vstala z pohovky a zamierila som do kuchy-ne, zdanlivo pozrieť na lososa a zeleninu (marinovali sa v chladničke), hoci to nebolo potrebné. Ale vedela som len do istej miery strpieť egocentrizmus svojej sestry, niekedy ma tak vytočila, že by som jej najradšej hodila niečo do hlavy, a plastový superhrdina, čo ma tlačil do boku, bol ideálne riešenie.

„Tak kde sú všetci?“ Tracy sa obzerala dookola, akoby si až teraz všimla, že nikde na dohľad nie je môj manžel ani deti. A zrejme to tak aj bolo. „Je tu hrozne ticho.“

„Harrison išiel po Daphne do škôlky, Sama vzal so sebou.“

„Aký dobrý otec,“ poznamenala.

„Áno, to je.“

„Venuje sa im.“

„Je ich otec,“ pripomenula som jej.

„Ale všetci otcovia nie sú takí starostliví,“ dodala, mož-no narážala na nášho otca. „Máš šťastie.“

„Áno, mám.“